

Servitut hviler, at han skal tvinges til at sælge sin Eiendom imod sin Villinge, og saa tvinge vi ham til at udbetale en Trediedeel, en Fjerdedeel eller en Femtedeel, hvad det nu bliver, af sin Eiendom til Statskassen, for at blive af med denne Servitut. Han har Lov til at købe sin Eiendom, men naar han kjøber den, skal han beholde Servituten, idetmindste paa en saadan Maade, at for ham bliver Daghævelsen af Servituten aldeles betydningløs. Dette forekommer mig dog, mine Herrer, at være en ganske forunderlig Fremgangsmaade, og De maae derfor ikke undre Dem, naar de, der ere i Besiddelse af Eiendomme, som skulle undergaae en sliq Proces, der ikke fører til Andet for dem selv end at gaae rundt i en Cirkel, med tydelige og rene Ord gjøre opmærksom paa, at det er et Forhold, som de ikke kunne være tjente med, saafremt det bliver ordnet paa denne Maade. Enten maa det lempes til den ene eller den anden Side; enten maa Dvotaparten, der skal afgives til Statskassen, sættes betydeligt ned, eller ogsaa maa der indtræde Frihed til at omgaaes med den Jord, for hvilken man udbetaler et meget betydeligt Indskud i Statskassen, saasnart man har indbetalt denne Dvotapart. Der er endnu et Punkt, som jeg ikke kan undlade at gjøre opmærksom paa. Jeg berørte det igaar, men de Ord, hvormed det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti) omtalte Endringsforslaget under Nr. 22, foranlediger mig til at komme tilbage dertil. Jeg er fuldkommen entig i, hvad der af ham blev sagt om dette Forslag, men jeg er ogsaa af den Mening, at naar vi erkende Rigtigheden deraf, saa maae vi i Grunden, naar vi ville følge dette Princip, consequent komme til at forkaste hele § 4; thi denne Paragraph gjør netop i denne Henseende Brud paa, hvad der hidtil har været vedtaget og respecteret. — Forinden jeg slutter, vil jeg endnu tillade mig at tilføie et Par Ord. Vi tale her om en Forandring gennem Lovgivningen i bestaaende Eiendomsforhold. Det

ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Wintber), som igaar havde Ordet og har havt det igjen idag, kom til at paabe- raabe sig en Udtalelse af en høitaget, nu ikke mere levende Forfatter, afdøde Estrup, og citerede, hvad han i saa Henseende havde anført. Jeg paaskjønner, at det ærede Medlem udtalte om denne Hædersmand, hvad han har sagt; jeg beklager kun, at det ærede Medlem ikke læste den næste Sætning, som fulgte efter det, han oplæste. Det, han oplæste, findes i Estrups samlede Værker, 3die Bind, Side 290, og jeg vil med den ærede Formands Tilladelse oplæse det, det skal kun være et Øieblik. De Ord, det ærede Medlem citerede, lyde saaledes: „Forfatteren hører vistnok til dem, der antage, at Eiendomsret maa taale Indskrænkninger for Statens Skyld, efter som det er ved Staten og Viden i Staten, at ogsaa hiin Ret skal sikres og bestaae; den bør eftergive og afgive Noget ligesom en Tribut til sin Bestytter, og ikke ved Tribut til det almindelige Bedste ansee sin Hellighed som fornærmet.“ Saameget hørte vi oplæst, men derefter siger Estrup videre: „Men i Almindelighed er det vistnok en vel begrundet Mening, at Indskrænkninger i Myndiges Frihed til at contrahere om Laan og Leie og om Brug af Eiendom høre til de Forholdsregler, hvormed man i en Stat bør være yderst forsigtig og sparsom, og hvortil Forholdene ogsaa yderst sjældent trænge; thi den gjensidige Interesse vil stedse blive den naturlige og bedste Regulator, naar og hvor, som Tilfældet er i Danmark, tilstrækkelig Frihed og Dphsning om Tingene og deres Værdier ikke fattes.“ Jeg er fuldkommen entig med den Udtalelse, som der er fremsat, men jeg troer, at det er nødvendigt, naar vi tage den første Sætning, da ogsaa at tage den anden med.

Formanden: Folkethingemanden for Aarhus Amts 1ste Valgfreds har Ordet for en kort Bemærkning.